

[Alfred Jensen.]

imod disse forslag. Hvad man må gøre er at holde op med at føre den politik, der har været fremherskende i de senere år. Vi må bryde med Marshall- og Atlantpolitikken, den har været til skade for vort land og freden, og det er dens virkninger, vi nu står overfor, og i stedet for at forøge virkningerne ved at videreføre denne politik må man gøre slut på den. Man må standse oprustningen og derved spare den valuta, som ofres hertil, man må drage omsorg for at føre en fornuftig udenrigsk handelspolitik, først og fremmest få opsagt Englandsoverenskomsten og sikre en ordentlig pris for vore eksportvarer. Det er vejen for Danmark ud af vanskelighederne, og det forekommer os mærkeligt, at man i en periode, hvor man bruger kostbar valuta til indkøb af krigsmateriel fra Amerika, planlægger en sådan begrænsning af forbruget, som disse forslag er udtryk for, en begrænsning som vil betyde arbejdsløshed, nød og savn i tusinder og atter tusinder af arbejderhjem her i landet.

Edvard Sørensen: Blandt de forslag, der er fremsat for at sanere Danmarks økonomi — en opgave, alle må være enige om skal løses —, findes der forslag, som formentlig kunne undværes eller erstattes med andre foranstaltninger, hvis virkning i det lange løb ville være mere heldig for en sund udvikling. Det, jeg tænker på, er forslagene om tvungen opsparing og merindkomstskatten.

Vi må gøre os klart, at ved gennemførelsen af tvungen opsparing standses stort set den private opsparing, og mange, der i de senere år har begyndt erhverv, vil på grund af store udbetalinger på læsegæld og startkapital ikke kunne præstere den tvungne opsparing uden at komme ud for store økonomiske vanskeligheder, der måske for mange vil lamme dem i deres virksomhed.

I stedet for at staten tvinger borgerne til at aflevere penge, som en del må ud at låne, ville det være langt mere rimeligt, at man begunstigede privat opsparing. Det, der er målet, er at bringe pengene i ro, indtil de økonomiske forhold bedres. Mon det ikke var et forsøg værd at prøve på at få en frivillig opsparing gennemført til hel eller delvis erstatning af forslaget om tvungen opsparing?

Men langt værre stiller det sig med forslaget om merindkomstskat. Vi har tidligere haft både merindkomstskat og krigskonjunkturskat. Hvis jeg husker ret, blev begge dele ophævet i venstres regeringstid i

1945—47, antagelig fordi man fandt, at de virkede ganske urimeligt og tilfældigt.

Situationen er ikke anderledes i dag, Selvom der er og altid vil være borgere, som under en eller anden form har indtægter, man gerne vil beskatte hårdere end andre, vil gennemførelsen af en sådan lovgivning medføre, at det må frarådes en gang til at gøre forsøget.

Det vil ramme alle nybegyndere og alle med svingende indtægter, ja, selvom der er et skattefrit beløb, vil lønreguleringer og almindelige avancementer også i adskillige tilfælde blive ramt. Men langt værre ligger det for dem, der har startet i sammenligningsårene. Lad os tage en læge, en jurist, en lærer, en præst, en statsvidenskabsmand, eller hvem man nu vil pege på indenfor de studerendes kredse, som i sammenligningsårene har læst og pådraget sig betydelig læsegæld, og som nu sidder i en god stilling; vil det være muligt for ham at betale den betydelige merindkomstskat, som vil blive pålignet? Eller tag en forretningsmand, en håndværker eller lignende, som er startet i de senere år, for de flestes vedkommende ved at pådrage sig store gældsforpligtelser; forretningen går godt, men der skal presses en stor indtægt frem for at klare afdragene — det kan blive en katastrofe for mange af dem. Tag de mange unge landmænd, der har startet i disse år ved opsparrede midler og en betydelig gæld; hvad vil det ikke betyde for dem, at de måske ikke kan klare deres forpligtelser.

Tager vi landbruget, vil et af sammenligningsårene, ja, for mange begge årene, være stærkt præget af de dårlige høstår, som for det ene års vedkommende gjaldt hele landet, for det andet betydelige dele af landet, og hvor indtægten nu i sammenligning med disse tidligere år formentlig vil betyde, at de fleste landmænd skal betale merindkomstskat. Der vil også blandt folk, hvis virksomhed normalt går godt, være adskillige, som i sammenligningsårene havde små eller ingen indtægt, men nu igen har en normal indtægt. Ville nogen kunne forklare, at det ville være rimeligt, at disse skulle betale merindkomstskat?

Hvis en mand har haft 5 000 kr. i indtægt i sammenligningsårene og nu har ca. 40 000 kr., skal han betale ca. 5 000 kr. i merindkomstskat. Har en anden mand 40 000 kr. både i sammenligningsårene og nu, skal han ikke betale en øre. Og des stærkere virker det, jo større indtægten er i forhold til sammenligningsårene. Men den mand, der har en indtægt både i sammenlignings-